

Bødkeren.

af Audinot og (Monfigny.)

oversat af Hr. Gram.

Vise.

Trine.

Andante.

Hans Di: e: fast, hans Sang og Sving skal st: le

30.

paa for: lieb: te Ting. Men, naar han gior sig om og varm, maa

jeg ret gri: ne, hans Sprog og M: ne er blind M: sarm!

Naar jeg med Sang mig moere vil
 Strax flurrer han sin Stemme til;
 Men sig Duet mig lærer grandt,
 At denne Basse
 Vil aldrig passe
 Til min Diskant.

I hvor jeg gaaer, han tripper med
 At vise sin Beskiefighed,
 Men stedse halv-veis kun det drev;
 Det gamle Hierte
 For Afsnaats Smerte
 Tilbage blev.

Morten.
(Bass.)
*Allegro
ma non troppo.*

Man Fla: sten pas = se maa sin Gierning li = ge = saa; Ly = sten.

31.

Vær ket her = lig bræver, gam = melt Ord = sprog var. Naar vi er klar vi Fri = hed har, Løi = er

Ar = beidsløn = nen bli = ver. Frisk og slaae dyg = tig paa! in = gen spa = re Fld og

I = ver; paa msi = som Svøb er El = skov sød, paa msi = som Svøb er El = skov sød, er El = skov

sød. Da Le = nes Rie = re = ste i Kro = en svi = re = de, blev hun harm og lod ham

mer = te det. Men han for = stod den Sag saa ret drak hen = de til og sang til = li = ge =

gør jeg galt og slet, naar jeg dog drikker: din Skaal min sø = de Pi = ge; ja, din

Skaal min sø = de Pi = ge! Paa mæi = som Svøb er El = ffov sød, paa mæi = som Svøb er El = ffov

sød, er El = ffov sød.

Vise.

Trine.

Romance.

3. en Wiingaard gif El = me = ne, Druer = ne saa skøn = ne var; hun fik

32.

Lyst, hun troer sig ee = ne strax hun finge paa dem har. Tag dig vel i agt El = me = ne,

A = mor her sig lei = ret har!

Skjelmen laurte bag en Hække,
 Stray han-bruger Pilene,
 Snart maa alting Vaaben strække,
 Hvor en Amor lod sig see!
 Langt og dybt hans Pile række! —
 Stray hun faldt og sukede!

Amor raabte: hvor min Smukke,
 Skylden den din egen var,
 Du sk Lyk min Frugt at plukke,
 Jeg og mine Lyster har!
 Smager Druerne de Smukke,
 Amor Spillet vundet har.

Erine.

Om I tidt hos mig ham fin=der, det i et Verksted her = des let; naar vi er

33.

klar, selv I min=der os, at pynte Jer Ha=ve net. Sandt, vi løb tidt bag en Hække for at

kun=de hvile der, og om med lidt Spøg vi gletke, kan sligt da vel er=gre Jer? kan

Morten. (Haf.)

sligt da vel er=gre Jer? Nei, men jeg har Grund til Bre=de, al=tid den

Spøg, at kule dig! naar han saa skal om Dig se=de, knister du strax: Jo fandt han mig!

Spøste Stykke.

2

Trine.

Wips er han bor: te bag de Busse, sig mig dog, hvad gjør han der? Vi kuns et Vandt u:stys: dig

tu: ske; kan sigt da vel ar: gre Jer? kan: sigt da vel ar: gre Jer? I jo

selv, naar det sig hen: der, at vi er' ee: ne, si: ger tidt: Es: de: sic Slut! o jeg

bren: der' kun for dig, af hu: sval' mig lidt! li: ge: dan Jo: han mig be: der; bør jeg

da ei hør: re hver? han i ee: ders God: spor træ: der, kan sigt da vel ar: gre Jer? kan

sigt da vel ar: gre Jer?

Trine.

Med Længsels kielse. Smerte. jeg suk = ter ef = ter dig. Kom tryk dig

34.

til mit Hjer = te, og gør mig lyk = ke = lig! Lab. Haa = bet dig op = li = ve, gød

Glæ = de i mit Dyrst, glemt maa al Modgang bli = ve ved El = skovs sø = de Trøst. Daar

n = den Tvang og Fa = re vi os om = fav = ne kan, den Lykke, dy = re = ba = re, hvor den er

stor og sand! Sød skal os El = skov sø = re med e = vig fa = ste Haand, hvert On = ske

tro = net væ = re af H = mors e = gen Haand. *Da Capo.*

Vise.
Tune.

En gammel sin-syg Bød-ker, han elsk-te en ung og dei- lig Vi- ge,

35.

tænk-te at bli- ve hen- des Mand, og ei- et fier- ligt Ord at si- ge! be- dre for-

kaer Jo- han. sin Kunst, ei var hans Gul og Flid om- sonst. Stræb Bød-ker, stræb Bød-ker alt hvad du

kan, pås du din Ton- de som en Mand.

Engang, da denne gamle Broer
 Var i sin Tonde nok saa vittig,
 Listig Johan var uden for;
 Elskov arbejder taus og vittig!
 O, hvor hans Vie talde dog
 Kierligheds sande varme Sprog
 Stræb Bødker ic.

Bødkeren var mistænkelig
 Men han i Tonden alting glemmer;
 Rigtig Johan han brugte sig
 Et et Minut sit Puds forsømmer.
 O, hvor han vidste let at faae
 Kierestens Haand at kysse paa.
 Stræb Bødker ic.

Gandske forliebt hvert Haand-Kys var,
 Brandte af Elskovs sande Varme,
 Hvordan han det og maget har,
 Han hende fik i sine Arme.
 O, hvor han kysse sødt og kiert,
 O, hvor den gamle blev fireert,
 Stræb Bødker ic.

Disse.
Johan.

Ei gamle Mand med un : ge Vi : ger sig bør be : sat : te, det gaar galt,

36.

det de : res Sir : tel o : ver : st : ger, sli : g Lyst er alt for dyrt be : talt! sli : g Lyst er

alt for dyrt be : talt! Men naar med un : ge re : ste Lemmer man Huus og

Kone passé kan, da kan den Lyst dog al : drig grem : me, da kan

si : ges : den Lyst er sand, den Lyst er sand, den Lyst er sand. Da kan si : ges : den

Lyst er sand, den Lyst er sand, den Lyst er sand.

Anders.

Min Kone, naar vor Mælk standser,
 Naar der i Daumen Vand ei falder;
 Hun da for Jammer intet sandser,
 Elig Lyst er alt for dyrt betalt!
 Men naar at Elsker neppe demmer
 Vor Overslodighed af Vand
 Da er hun glad, og Sorgen glemmer,
 Da kan siges: den Lyst er sand!

Trine.

Ei deelees kan et kjerligt Hierte,
 Den, som mig elsker, har jeg valgt,
 Hvis ikke Elskov Valget lærte,
 Den Lyst blev alt for dyrt betalt!
 Men naar to Hierte lige stemme,
 Hvad der os da og møde kan,
 Ved Kierlighed vi alting glemme,
 Da kan siges: den Lyst er sand.

Dr. Sup.

Jeg liden gode en raffen Pige,
 Hun, og min Flaske er mit Aft,
 Men skal jeg den for hende vige
 Elig Lyst er alt for dyrt betalt!
 Jeg drikker, hvis det Pigen glemmer,
 Hun jo det samme gisre kan
 Kun ved sit Glas man Sorgen glemmer,
 Da kan siges: den Lyst er sand.

Morten.

Ved den, som paa sin gamle Alder
 I unge Pigers Snarer falder,
 Hvis han ei snart sigt Fias fravalder,
 Den Lyst bliver alt for dyrt betalt!
 Mig hendes Tab ei meget glemmer,
 Jeg for Gebinst det holde kan,
 Just ved sigt Tab jeg Sorgen glemmer,
 Da kan siges: den Lyst er sand!

